

[Justitsministeren.]

tilladelse for politiske Flygtninge, og de paa dette Omraade fulgte Retningslinier hviler derfor alene paa Administrationens, det vil sige Justitsministeriets, mangleaarige Praksis.

Som det formentlig er alle bekendt, har det ogsaa i de senere Aar været Danmarks Standpunkt vedvarende at yde egentlige politiske Flygtninge Asylret her i Landet. Af rent menneskelige Grunde har man anset det for udelukket at sende saadanne Personer tilbage til deres Hjemland, hvor strenge Straffe for rent politiske Forbrydelser ventede dem.

Forinden en Person anerkendes som politisk Flygtning, foretages der dog meget nøje Undersøgelser af hans Forhold. Ved disse Undersøgelser har Justitsministeriet, Myndighederne i det hele, modtaget betydelig Støtte af de Komiteer, der har taget sig af de forskellige Kategorier af Flygtninge fra Tyskland, og inden der træffes Afgørelse om Anerkendelse af en politisk Flygtning, forhandles der i Almindelighed med den paagældende Komité. Der bliver ogsaa i de allerfleste Tilfælde taget Hensyn til Komiteens Opfattelse, hvorved jeg skal bemærke, at de Udtalelser, Komiteerne afgiver, i de fleste Tilfælde er præget af særlig Sagskundskab og Erfaring paa disse Omraader. Det drejer sig navnlig om 3, men i det hele er der 5 Komiteer: for det første „Matteottikomiteen“, der hjælper Flygtninge, som har tilhørt den sociale Arbejderbevægelse i Tyskland enten som Medlemmer af det socialdemokratiske Parti eller af Fagforeningsorganisationerne, for det andet „Komiteen til Hjælp for landflygtige Aandsarbejdere“, som tager sig af Flygtninge inden for de liberale Erhverv, i alt væsentligt Akademikere, for det tredje „Komiteen af 4. Maj 1933“, der tager sig af Flygtninge, der ikke er Ariere, for det fjerde og femte „Danmarks Røde Hjælp“ og „1937-Komiteen for tyske Emigranter“, der fortrinsvis tager sig af politiske Flygtninge, men som dog ogsaa hjælper andre Flygtninge uden Hensyn til deres politiske Overbevisning, Race o. s. v. De to sidste Komiteer betragtes i Almindelighed som nærmest interesserede sig for kommunistiske Flygtninge, og det gælder naturligvis særlig „Danmarks Røde Hjælp“. Mellem de tre førstnævnte Komiteer bestaar et nærmere udformet Samarbejde, der udøves gennem en Fælleskomité, hvor alle disse tre Komiteer er repræsenterede.

Som jeg nævnte, omfatter den midlertidige Aftale om de tyske Flygtninge kun Personer, der ikke har anden Statsborgerret

end den tyske. I Overensstemmelse hermed anerkender man ikke Flygtninge fra Tyskland med anden Statsborgerret end den tyske som egentlig politiske Flygtninge her i Landet. Vi fastholder principielt, at de skal rejse ud til deres Hjemland; hvis de vægrer sig herved, har man dog ikke hidtil sendt dem tilbage til Tyskland, men givet dem Adgang ogsaa til at finde et andet Land at rejse til.

Det er de samlede Hovedregler om Asylretten, og jeg skal nu gaa over til at sige lidt om den Praksis, der følges.

Med Hensyn til den administrativt fulgte Praksis kan jeg oplyse, at politiske Flygtninge, der er indrejst hertil paa legitim Maade og ikke har overtraadt de gældende Love, som Regel faar meddelt tidsbegrænset Opholdstilladelse for 3 eller 6 Maaneder, og Tilladelserne bliver i Almindelighed senere forlænget for tilsvarende Tidsrum. Men foruden de Flygtninge, der er indrejst paa normal Maade, er der selvfølgelig her til Landet kommet en Del Flygtninge, der er indrejst paa illegitim Maade, f. Eks. ved at snige sig herind uden om Pas-kontrollen eller ved at indrejse paa falske eller forfalskede Legitimationspapirer. Ogsaa disse politiske Flygtninge, der har overtraadt den danske Fremmedlovgivning af Frygt for deres Liv eller Frihed, har man normalt ydet Asylret her i Landet. De er ikke, som det ellers er Tilfældet med Grænseoverløbere, blevet udvist til deres Hjemland; de har faaet Lov til foreløbig at blive her i Landet. Man følger i øvrigt i disse Tilfælde den Praksis som Hovedregel ikke at give nogen Opholdstilladelse i egentlig teknisk Forstand. Man har i visse Tilfælde stillet Spørgsmaalet om deres Forbliven her i Landet i Bero. I andre Tilfælde har man indrømmet dem en vis Frist, inden hvilken de paagældende skulde søge at skaffe en Indrejsetilladelse til et andet Land end Tyskland, tidligere navnlig til Sovjetrusland, idet det selvfølgelig ofte var Kommunist, som var indrejst hertil paa illegitim Maade, men i de senere Aar har det, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at oplyse, været meget vanskeligt at faa Rusland til at overtage Kommunist; alligevel er adskillige af disse Flygtninge udrejst her fra Landet. Som Betingelse for, at de paagældende har faaet Lov til at afvente Indrejsetilladelse til et andet Land eller blive her i Landet, har man altid stillet, at de uden Udgifter for det offentlige tager Ophold som Regel i København eller Frederiksberg, at de afholder sig fra enhver politisk Agitation eller anden politisk Virksomhed,